

Základní podmínka úspěchu amerického vesmírného programu.

Autor: Paul Kersey

Úmrtí Johna Glenna ve věku 95 let je jen další z řady připomínek, že éra nekonečných možností bohužel pomalu končí. Bojový pilot námořní pěchoty ve 2. světové válce a Koreji Glenn se v roce 1962 stal prvním Američanem na oběžné dráze Země. A s Glennovou smrtí odchází také možnost, jak vyvrátit jeden z podivnějších příběhů zrozených v „letošním roce,“ který má však našlápnuto stát se definitivní verzí příběhu misí Mercury a Apollo: „Dosud nevyovězený pravdivý příběh“ na Vánoce uvedeného filmu *Skrytá čísla* (*Hidden Figures*), podle něhož byly opravdovou hybnou silou za americkým dobýváním vesmíru černošky.

Podle knihy Margot Lee Shetterlyové *Hidden Figures: The American Dream and the Untold Story of the Black Women Mathematicians Who Helped Win the Space Race*, (*Skrytá čísla: Americký sen a neznámý příběh černošských matematik, které pomohly zemi zvítězit ve vesmírných dostizích*) na jejíž motivy byl film natočen, Glenn o Katherine Johnsonové, černošském ženském mozku, který údajně stál za největším počinem NASA (National Aeronautics and Space Administration - Národní úřad pro letectví a kosmonautiku), údajně řekl:

„Ať čísla zkontroluje to děvče,“ řekl astronaut. „Pokud podle ní čísla sedí,“ dodal, „můžeme se to do toho dát.“

Glenn údajně požadoval ještě jednu kontrolu před svým letem do vesmíru - přezkoumání orbitální trajektorie vytvořené počítačem IBM 7090.

Když je teď Glenn po smrti, nikdy se už nedozvíme, zda tato slova skutečně zazněla. Jedná se však o součást vytrvale revizionistického přístupu k dějinám NASA, jejímiž zaměstnanci byli až do ukončení programu Apollo na počátku 70. let takřka výhradně běloši.

I historici vesmírného programu si uvědomují hroživou pravdu:

NASA i soukromé společnosti, které se podílely na programu Apollo, odrážely skladbu pracovní síly konce 60. let - z většiny se tak jednalo o bělochy.

[*Apollo Moon Missions: The Unsung Heroes*, Billy Watkins, 2006, str. 79]

DĚLSKÝ POTÁPĚČ

Dnes nás webové stránky NASA ovšem informují, že modrooká černoška s velice světlou pletí Katherine Johnsonová vypočítala trajektorii pro Alana Sheparda, prvního Američana ve vesmíru... dokonce i poté, co NASA začala užívat elektronické počítače a John Glenn si výslovně vyžádal, aby právě ona překontrolovala výpočty nového přístroje, než se vydal na misi Friendship 7 – v jejímž průběhu se stal prvním Američanem na oběžné dráze Země.“

[*Katherine Johnson: The Girl Who Loved to Count*, NASA.gov, 24. listopadu, 2015]

Z většiny bělošská mainstreamová média se hystericky pustila do projevů „řádného smýšlení“ podporou hnutí #OscarsSoWhite. Díky tomu vznikla i konkurenční válka o „pravdivý“ příběh o tom, jak osamocená černoška pomohla uskutečnit **příslib** prezidenta Johna F. Kennedyho dostat do konce 60. let člověka na Měsíc:

Fox 2000 a Chernin natáčejí *Skrytá čísla*, snímek o afroamerické ženě, která pomohla uskutečnit NASA její první vesmírné mise (Do hlavních rolí byly nedávno obsazeny Taraji P. Hensonová a Octavia Spencerová).

[*Hollywood's Casting Blitz: It's All About Diversity in the Wake of #OscarsSoWhite*, Rebecca Ford, *Hollywood Reporter*, 2. března, 2016]

Nedávná kanonizace Katherine Johnsonové a její „dosud neodhalený“ příspěvek monumentálnímu počínu NASA (uvědomme si, že teprve v roce 1903 **bratři Wrightové** jako první lidé vzlétli – a jen o 66 let později dostala NASA lidi na Měsíc) však zachází až na samou hranici uvěřitelnosti.

Proč se o ní nezmiňují John Glenn ve svých pamětech *John Glenn: A Memoir* ani Alan Shepard v *Moon Shot: The Inside Story of America's Race to the Moon*?

Proč o ní Charles Murray nic nepíše ve své autoritativní knize o definitivním shrnutí programu Apollo (kterou sepsal s manželkou Katherine) *Apollo: Race to the Moon*?

Proč se její jméno neobjevuje ani v impozantní knize Toma Wolfe *The Right Stuff*, která pojednává o fantastickém příběhu první skupiny astronautů NASA, výhradně bělošské posádky Mercury 7?

Proč – což pozorovatele obzvlášť zarazí – se Johnsonová neobjevuje v *We Could Not Fail: The First African Americans in the Space Program* (Neúspěch nepřicházel v úvahu: První Afroameričané ve vesmírném programu)?

Proč se o ní nepíše v černošských časopisech *Jet* a *Ebony*, které v 60. a 70. letech bědovaly nad absencí černochoů v NASA a současně oslavovaly sebemenší černošský počín ve vesmírném programu?

Konečně se objevila až ve vydání *Jet* z 23. května 2005:

Fyzička, vesmírná vědkyně a matematicka Katherine Johnsonová si užila patnáct

minut celonárodní slávy v roce 1970, kdy se hrála nepostradatelnou úlohu při výpočtech, které pomohly poškozenému Apollu 13 vrátit se bezpečně domů.

US Rep. Eddie B. Johnson Pushes Resolution To Support Black Women In Science & Technology

Článek v *Jet* paradoxně uznává, že „afroamerickým ženám a jejich místu ve vědě je věnována jen velice skrovná literatura.“

Proč se tedy vzhledem ke své roli v dramatu Apolla 13 neobjevuje v autobiografii Jima Lovella *Lost Moon: The Perilous Voyage of Apollo 13*?

Proč se letový ředitel NASA Gene Kranz, jehož ve filmu *Apollo 13* nezapomenutelně ztvárnil Ed Harris, nezmiňuje o Katherine Johnson ve své autobiografii *Failure is Not an Option: Mission Control from Mercury to Apollo 13 and Beyond*?

Proč, což mi přijde asi nejvýznamnější, se Johnsonová neobjevuje v *Harlem Princess: The Story of Harry Delaney's Daughter*, /Harlemská princezna: Příběh dcery Harryho Delaneyho/, autobiografii Ruth Bates Harrisové? Ta roku 1972 nastoupila do NASA jako náměstkyně pro rovné příležitosti a prohlásila: „Neviděla jsem žádné astronauty z řad menšin či žen a řekla si - můžu to nějak změnit?“ Harrisová vedla válku za navýšení podílu černochoů v NASA, který v roce 1973 dosahoval jen mizivých 5,6% (a to ještě při započtení všech barevných skupin) oproti průměru vládních složek 20%. [*Societal Impact of Spaceflight*, 2007, PDF]

Proč se Johnsonová neobjevuje ani v knize *Beyond Uhura: Star Trek and Other Memories* černošské herečky Michelle Nicholsové, která hrála ve slavném televizním seriálu *Star Trek* kultovní postavu poručíka Uhurové? Nicholsová se pustila do křížového tažení proti drtivě bělošskému složení NASA, když roku 1977 přednesla projev „*New Opportunities for the Humanization of Space*“ /Nové příležitosti k humanizaci vesmíru/, v němž si postěžovala, jak bělošská NASA je a jak to prý barevné dehumanizuje.

Řada předních bílých liberálů se v 60. letech pokoušela dostat černochoy do vesmíru. Edward R. Murrow napsal tehdejšímu šéfovi NASA Jamesi E. Webbovi následující dopis:

21. září 1961

Milý Jime,

Proč nepošleme do vesmíru prvního nebělošského astronauta?

Kdyby se tvým chlapcům povedlo najít a vycvičit kvalifikovaného černochoa a následně ho vypustit do vesmíru v jakémkoliv dostupném plavidle, mohli bychom převyprávět příběh našeho vesmírného programu celému nebělošskému světu, což je většina planety.

Jako vždy v dokonalé úctě

Edward R. Murrow

Loni, poté co dostala od prezidenta Obamy Medaili za zásluhy, byla Katherine Johnsonová jmenována „Ženou roku v Západní Virginii, což bylo doprovázeno těmito podivnými slovy:

Navzdory svému významu zůstaly její úspěchy z větší bez povšimnutí.

„Nikdo neví, že by John Glenn neletěl, kdyby Katherine Johnson nezkontrolovala výpočty,“ řekla v říjnu šéfka odboru technologie v Bílém domě Megan Smithová. „Je to úžasný příběh – a úplně neznámý.“

Až do letoška se o Johnsonové neobjevuje ani zmínka v New York Times nebo Washington Post, ani slovo se o ní nedočteme v úplných vnitřních dějinách projektu Mercury, které vytvořila NASA pod názvem „This New Ocean.“

Před rokem 2015 o ní *Charleston Gazette* a *Daily Mail* psaly celkem jedenkrát. Roku 1977 se v *Gazette* objevila krátká zmínka, že byla vyznamenána Afroamerickým historickým a kulturním muzeem ve Filadelfii. O NASA nepadlo ani slovo, celý článek si vystačil s pěti větami.

„V naší zemi někdy máme co do činění s revizionistickou historií, a když se podíváte do učebnic dějepisu, dost často tam nejsou žádní Afroameričané,“ prohlásil někdejší astronaut Leland Melvin. „Je strašně snadné něco opomenout a soustředit pozornost na lidi a věci, které chcete zdůraznit.“

Během misí Mercury a Apollo to znamenalo soustředit pozornost na stereotyp prvních sedmi astronautů.

„Tehdy jste byl testovací pilot s vojenským sestřihem,“ řekl Melvin „Původní sedmička, časopis *Life* s manželkami a Corvetty – na nic jiného už v tomto dialogu nezbyvalo místo.“

[*West Virginian of the Year: Katherine G. Johnson, Charleston Gazette Mail, David Gutman, 26. prosince, 2015.*]

Nalijme si čistého vína: jediný momentálně protežovaný „revizionismus“ se dnes snaží Američany přimět uvěřit, že černoška byla klíčovou součástí mise NASA dostat člověka na Měsíc.

Menšinami okupovaná Amerika možná nedokáže dostat lidi na Měsíc, ale rozhodně umí skoro do vesmíru nafouknout politicky korektní mýty.

Článek Paula Kerseyho *Hyped Figures: John Glenn And The PC Myth Of Katherine*

Johnson–Unsung Black Women Were NOT What Got Us To The Moon vyšel na webu VDare 9.
prosince 2016